

komme ind i en saadan stærkt stigende Smag for Uniformer. Jeg frygter, at til Slutningen vil hele Nationen ende med at bære Uniform, og det vil dog næppe være heldigt, og saa vilde jo heller ikke de, der have Uniformer, have Fornøielse af dem mere. Altsaa, noget Andet var det jo, naar man betragtede det som et Vønningstillæg eller Hjælp; i saa Tilfælde vilde Spørgsmaalet komme ind under en helt anden Betragtning, men det er ikke Tilfældet, saaledes som det foreligger nu. — Paa § 25 findes der en Bemærkning af Flertallet vedrørende Statskassens Mellemregning med den islandste Fordebogskasse, og desuden det gamle Forslag, der gaar ud paa at negte Beløbet til en Rejse for den vedkommende islandste Departementsdirektør til Island og Færøerne. Det Sidste er kun en Gjentagelse af tidligere Negtelser, og jeg behøver derfor ikke at komme ind derpaa nu. Med Hensyn til det andet Punkt angaaende den islandste Mellemregning skal jeg udtale, at det ikke er Flertallets Hensigt derigjennem at lægge den islandste Regjering og Finantsbestyrelse, Finantsjer i det Hele taget, nogen Hindring i Veien af en saadan Natur, som maaste kunde volde dem betydelige Byrder, uden at man derigjennem opnaaede nogen nødvendig Garanti for den danske Statskasse. Men paa den anden Side har dog Udvalget ment, at man burde faae dette Forhold saaledes oplyst, at man kunde sikkre sig, at der gjennem dette Mellemregningsforhold, som er opstaaet gjennem Aarene, kunde for den danske Statskasse opstaa en lignende Udsigt til Tab, som faktisk er opstaaet i Forhold til Bestindien. Efter de modtagne Oplysninger er der nu ikke en saadan Udsigt til Tab i Forhold til Island, idet den høitærede Minister har oplyst, at der findes en islandst Rejsefond paa 800,000 Kr., hvoraf, saa vidt jeg erindrer, 200,000 Kr. i danske Statsobligationer, og paa den anden Side, at selve Mellemregningen er nedbragt fra mellem 3 og 400,000 Kr. til mellem 2 og 300,000, altsaa at den Gæld, Island staar i til den danske Statskasse, maa anses for at være sikkert, og at der ikke er nogen Udsigt til Tab, saa meget mere, som det ligeledes er blevet oplyst for Udvalget, at det islandste Budget for Fremtiden lægges, ved Hjælp af paatænkte nye Skatter o. s. v., saaledes,

at der ikke er Grund til at antage, at der vil fremkomme ny Underbalance. Ikke desto mindre har Udvalget troet at burde henlede Ministerens Opmærksomhed paa at træffe saadanne Foranstaltninger i Fremtiden, at Statskassen ikke led noget Tab, men man har ikke villet nævne bestemte Forslag, fordi man af den Grund, jeg nævnte i Begyndelsen, ikke igjennem dette Endringsforslag vilde gjøre Noget, der kunde siges at være hensynsløst eller mindre hensynsfuldt overfor Island. Derfor har man heller ikke nævnt bestemte Fordringer. Der kunde f. Ex. være Tale om Renter af de paagjældende Summer, der kunde være Tale om, at Beløbet ikke maatte overskride en vis Sum, og at der skulde finde Betaling Sted inden en vis Tid. Alt dette har man imidlertid ment for Dieblirket ikke at burde stille Fordring om, men man vil afvente nærmere Forhandling med Ministeren selv. — Paa § 26 findes der et Endringsforslag under Nr. 181, der gaar ud paa at negte dette lille Beløb 148 Kr. 05 Ø., der var paatænkt ydet i Erstatning til Gaardeier Jens Jensen for paadraget Tab i Herredsfoged Wøldikes Bo. Den samlede Sum, der tænkes ydet denne Mand i Erstatning, er 935 Kr. 05 Ø. I Anmærkningerne er det oplyst, at vedkommende Gaardeier havde indsat, da han var pligtig dertil, i Overformynderiet et Arvebeløb gjennem Herredsfoged Wøldike, men at Wøldike aldrig havde indsat det i Overformynderiet, men derimod forbrugt det, eller at det var forbrugt under hans Administration; jeg tør ikke paastaa, at det var ham selv, der havde forbrugt det. Som Følge deraf havde altsaa denne Mand lidt et Tab paa Grund af Opslybelse af Noget, som han var tvunget til i Følge Lovgivningen, i Forbindelse med Mangel paa god Embedsforelse fra en Statsembedsmands Side. Dette Tab har den Paagjældende jo efter Lovgivningen ikke noget Krav paa at faae erstattet; men ikke desto mindre er man enig om, at Villighed i høi Grad kræver, at han faar det erstattet, forsaavidt det kan siges, at han ganske uforskyldt har lidt det. Dette maa vistnok siges med Hensyn til Kapitalen, men det er tvivlsomt, i alt Fald er det omtvistet, om han er ganske uden Skyld med Hensyn til Renterne. Det er ganske vist oplyst i Anmærkningerne, at Rentetabet skyl-